

Понеже нѣмаше кой да разрѣшка огнището, вжгленитѣ угаснаха до единѣ. Като видѣ бѣлата пепелъ застинала отгоре, майката изтрѣпна. Въ кѣщата нѣмаше клечка кибритѣ. Вѣтърътъ напираше на вратата, като крадецъ, свирѣше въ ключалката и тропаше. Сухитѣ кости на майката измръзнаха бързо и тя се сви на две. Заплака. Топли сълзи закапаха на гнилия прозорецъ.

Тогава момчето скочи и съ детския си умъ реши:

— Отивамъ на ловъ! Каквото и да правя, ще ти донеса топълъ кожухъ!

Откачи пушката. Закопча си колана съ патронитѣ, уви си ушитѣ и отвори вратата. По-

срещна го студениятъ вѣтъръ. Посипа го съ снѣгъ.

Като премина бѣлата полянка, момчето надникна въ тъмната гора, кѣдето тракаха жбигладнитѣ вълци и ревѣха страшно. Изведнѣжъ изъ гората изкочи една бързонога кошута съ отрѣзано ухо. Спрѣ срѣдъ поляната, дигна глава и заплака жално. Пакостливото момче безъ много да му мисли дигна пушката, затвори едното си око и се примѣри. Но тъкмо да гръмне една снѣжинка падна въ другото му око. Стъмни се предъ него. Но то пакъ изгърмѣ.

Погледна напредъ — кошутата бѣше ранена въ единия кракъ. Закуца и потъна въ затрупаната гора. Момчето я подгони. Но изведнѣжъ спрѣ. Погледна надолу — чистиятъ снѣгъ бѣше напрѣсканъ съ капки кръвъ.

— Какво правишъ? — скочи сърдцето му. Момчето не го чу. Хукна напредъ. Кошутата мина край горската кѣща. Но тукъ момчето спрѣ и изтрѣпна отъ страхъ. На замръзналия прозорецъ надничаше единѣ гладенъ вълкъ и си точеше ж-